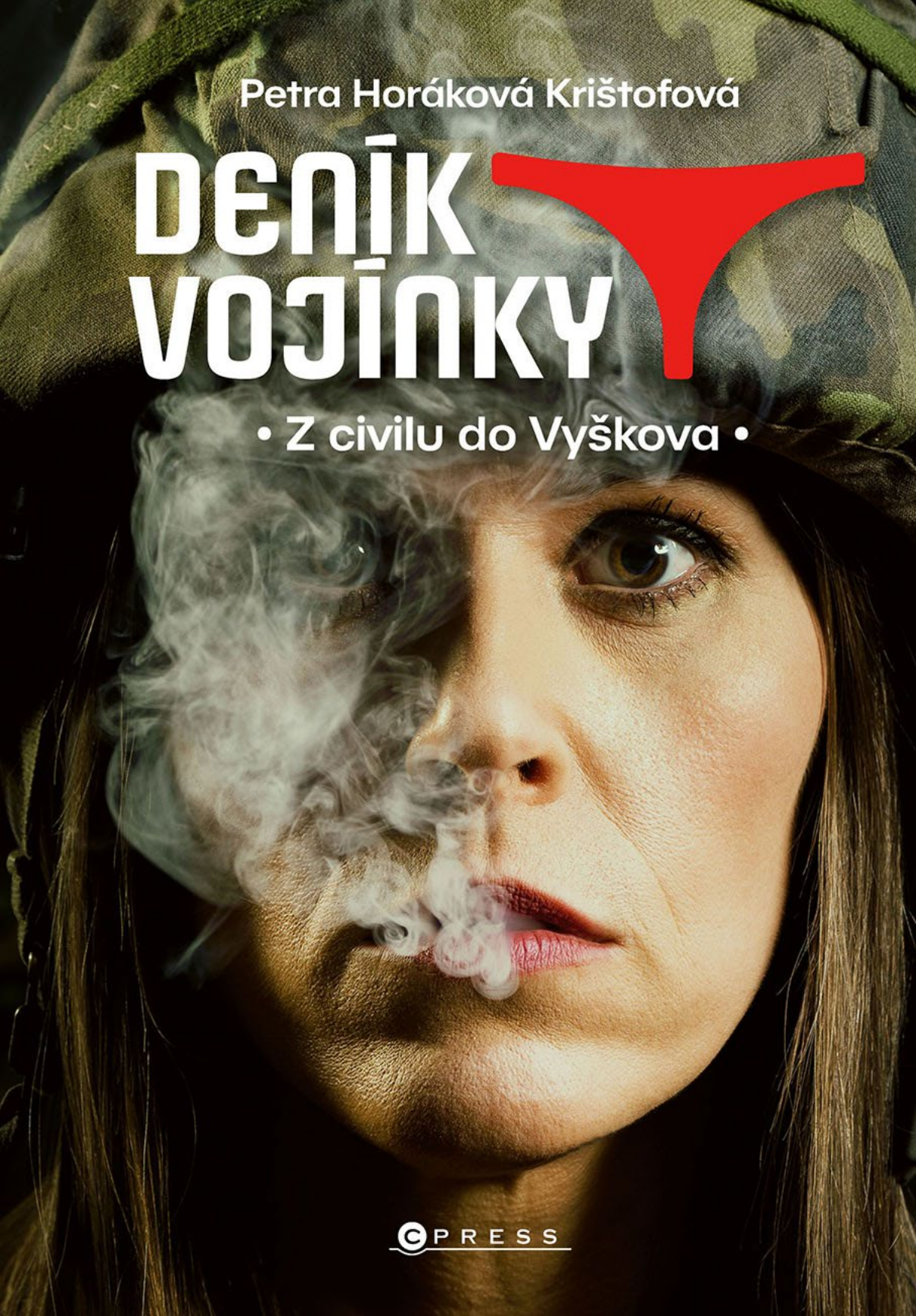

Petra Horáková Krištofová

DENÍK VOJÍNKY

• Z civilu do Vyškova •

CPRESS

Deník vojínky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Horáková Krištofová
Deník vojínky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petra Horáková Krištofová

DENÍK VOJÍNKY

Z civilu do Vyškova

Ilustrovala: Pavla Filip Navrátilová

CPRESS

Upozornění

Tato kniha je literárním dílem a může obsahovat prvky fikce, jakkoliv jsem se snažila zachovat maximální autenticitu. Jména osob byla pozměněna, některé situace byly upraveny, přibarveny, či naopak odbarveny. Pokud se v některé postavě poznáte, je to buď náhoda, nebo jste na mně zanechali opravdu silný dojem.

Věnování

Knihu věnuju tatínkovi, který ve mně už od dětství podporoval vojenského ducha. Taky mamince, která mi před Vyškovem řekla, že jsem padlá na hlavu, ale dnes je mojí velkou fanynkou a je na mě hrdá. Miluju vás.

Obsah

Předmluva 11

1. Vítejte ve Vyškově 15

2. Bez fyzičky do armády nelez 30

3. Zmrd 45

4. Výron 60

Intermezzo I: Kapitola pro holky 70

5. Koťátko 76

6. Kapitola o hovně 86

7. Pyčovole 96

8. Střelby 109

9. Loučení 123

Intermezzo II: Hotelové služby Vyškov 138

10. Granáty 143

11. Komplexák 156

12. Pozor! Rozchod! 172

Doslov 183

Poděkování 187

PŘEDMLUVA

Kdyby mi někdo přesně před dvaceti lety řekl, že po čtyřicítce vydám knihu, vsadila bych se, že bude z oblasti mezinárodních vztahů, anebo z marketingu. V té době jsem byla doktorandkou Vysoké školy ekonomické v Praze, psala dizertaci o italské zahraniční politice a zároveň pracovala jako manažerka marketingu u největšího českého hypotečního brokera – tehdy jsem ale byla na neplacené dovolené. Přesně před dvaceti lety jsem totiž seděla v kanceláři Velvyslanectví České republiky v Japonsku na obchodně-ekonomickém úseku a věnovala se ekonomické diplomacii.

O naší armádě jsem toho času věděla jen to, že už je pět let členem NATO a právě zakládá jakousi aktivní zálohu, tedy že člověk nemusí být vojákem z povolání, aby mohl, alespoň částečně, žít vojenský život. A že až se vrátíme z Japonska, což bude za devět měsíců, mohli bychom se s manželem do téhle aktivní zálohy přihlásit. Jenže po návratu z Tokia přišla první hypotéka a první dítě, následně odjezd na velvyslanectví do bulharské Sofie a myšlenky na armádu šly stranou.

Ale ne úplně. Jako držitelka zbrojního průkazu a vášnivá sportovkyně jsem i v době rodičovské dovolené chodila na střelnici, běhat do parku a potit se do posilovny. Koukala jsem na staré válečné dokumenty a filmové trháky amerických produkcí z prostředí ozbrojených konfliktů na Blízkém východě. Obdivovala jsem odvahu a odhodlanost vojáků a ptala se sama sebe, jestli bych dokázala být takhle statečná. Nebo alespoň trošku. Náklonnost k armádě uvnitř mého já tak nějak pobublávala a občas se drala na povrch.

Jedna taková erupce nastala, když jsem se v Praze potkala se svým kamarádem z dětství, který v armádě řadu let slouží. Právě se vrátil z mise. Vysekaný dvoumetrový řízek, kterého by na roli mariňáka mohl z fleku angažovat kdejaký hollywoodský režisér. Po dvouhodinovém setkání odcházím s tím, že hrdinové nejsou jen v amerických filmech, ale máme je mezi námi. Doma, v Česku. Tou dobou jsem své „dočasné doma" měla ve Vídni. Děti už jsem měla dvě, mladší dcera Johanka zrovna bojovala o to, jestli a jak bude chodit. Z pětileté služby v Bulharsku jsme si přivezli dceru s dětskou mozkovou obrnou, já snahy o demografický růst v bulharském zdravotnictví málem nepřežila. Tohle bylo nejtěžší období v mém dosavadním životě, vstup do aktivní zálohy nepřipadal v úvahu, ale stejně mi tenhle kamarád nasadil brouka do hlavy.

Ten brouk značně ožil dva roky nato, když jsem oslavila čtyřicáté narozeniny. Pro mě to bylo první jubileum, kdy jsem začala bilancovat. Říkala jsem si, že v nejlepším případě vstupuju do přestávky mezi dvěma poločasy. V horším případě už dávno hraju poločas druhý. Vyjmenovala jsem si, co mám za sebou: jeden manžel, dvě děti, tři hypotéky. K tomu úspěšná mobilní aplikace pro těhotné MAMApp, kterou si za první tři roky stáhlo sto tisíc budoucích maminek. Spojení s druhou nejstarší klinikou plastické chirurgie v Česku, kterou jsem s kamarádkou vytáhla z červených čísel a kde řídím marketing. K tomu desítky webových portálů z oblasti financí a zdravotnictví. A v neposlední řadě založení Nadačního fondu APOLENA, který od roku 2014 financuje operační technologie pro endoskopické sály gynekologicko-porodnické kliniky U Apolináře. Tady mě totiž dali po bulharské eskapádě dohromady a já měla potřebu pro zdejší lékaře a ženy, které procházejí obdobnými problémy, něco udělat. Ten výčet není na jednu mámu dvou dětí úplně špatný, to vím a věděla jsem to už tenkrát. Ale taky jsem věděla, že jako důchodkyně sedící kdesi na terase v houpacím křesle nebudu spokojená, když mezi položkami „splněno" nebude něco jako vojenský výcvik. Ano, výcvik ve Vyškově byl jednou z prvních věcí, co mě napadla, pochopitelně vedle těch maminkovských přání jako vidět své dcery maturovat a hlavně – vidět Johanku tančit. Zkrátka čtyřicítka pro mě byla duševní inventurou, stanovením dalších priorit, nového směru.

Bilancování ale nepostihlo jen mě, prošli si jím i mí vrstevníci: pořizovali si luxusní auta, třetí a čtvrté děti, druhou a třetí manželku či milenku, nová prsa nebo třeba jezevčíka. Já si vybrala vstup do armády. I proto je nakonec tahle knížka právě o ní.

Kapitola 1

Vítejte ve Vyškově

Budík má zazvonit v pět, ale já už od čtyř nespím. Otevřenými dveřmi od balkónu proniká do pokoje kromě čerstvého májového vzduchu i zpěv ptáků. Ne, to není zpěv, to je řev. Balkón ubytovny, takzvaných „íček“, tedy ubytovny označené písmenem „I“, směřuje přímo na buzerák vyškovských kasáren. Z posledního, šestého, podlaží paneláku mám super výhled. Na pokojích, kde jsou tři postele, bydlíme kvůli pandemii koronaviru každý sám.

Sociální zařízení, sprchu a záchod, sdílím s vedlejším pokojem. Tam bydlí jedna o něco starší paní, která je jediným člověkem, kterého mám brzy ráno a pozdě v noci šanci zahlédnout. Na šestém patře jsme úplně samy, tenhle pokoj na nás vyzbyl proto, že jsme do Vyškova dorazily jako poslední. Instrukce byly takové, že brzy ráno má přijet Brno, Morava

a Slezsko, teprve později zbytek republiky. To proto, abychom místní personál hromadným příjezdem nezahltili. Protože jsem z Prahy, přijela jsem tedy později a skončila tak ve čtvrtém družstvu, které bylo sestavené z posledních příchozích. Je nás celkem třináct, čtyři ženy a devět chlapů. Zatímco ženy jsme ve věku 40+, muži jsou od jednadvaceti do dvaačtyřiceti let, takže někteří do chlapa teprve dorostou…

Ze spodního patra palandy (tahle postel měla nejméně hnusnou matraci, ale i tak určitě pamatovala minulé století) koukám na židli, kde mám vyskládanou uniformu. Přes opěradlo židle mám přehozenou blůzu, rozuměj horní díl uniformy ve vzoru 95, na jejímž levém rukávu je státní vlajka. „Konec legrace, jsi na vojně, děvče," honí se mi hlavou. I když tedy tohle prozření přišlo už včera krátce po příjezdu, kdy mi došlo, že ve Vyškově všechno funguje jinak. Základním rozdílem je komunikace. Všechno je stručné, neosobní. Ano, na vojně se vydávají povely, takže tady logicky není prostor pro nějaké vykecávání a jazykové kudrlinky. Tak třeba hned poté, co jsme prošli vstupními turnikety, jsme se měli řadit venku na takovém malém asfaltovém plácku. Každý z nás byl ověšen krosnami a taškami, konkrétně já měla krosnu a dvě velké tašky přes rameno k tomu. Instruktor, který se později představí jako Zmrd, nás následně odvedl před naši ubytovnu, kde poprvé zazněl povel, po kterém mi začaly smíchy cukat koutky: „Materiál odložit!" Tenhle povel znamená, že všechno, co jako voják neseš, musíš položit na zem. Všechno kromě zbraně. Samozřejmě se používá i: „Materiál uchopit!" To je zase povel, že si máš sebrat svých pět švestek. Jenže ten dneska ještě nezazněl, protože od brány jsme vycházeli s jiným instruktorem, který úplně nevelel. Zmrd si nás přebral až v půlce cesty. Do té doby slovo „materiál" pro mě znamenalo něco v souvislosti se stavbou, anebo třeba nějaký psaný podklad. Ale v armádě by „materiál" klidně mohla být kabelka Louis Vuitton nebo kočka v přepravce.

Moje krosna a dvě tašky váží dohromady tak padesát kilo, takže ten obskurní povel „Materiál odložit!" vítám. Nikdo z nás není úplně nalehko, protože Kurz základní přípravy (tzv. KZP) pro aktivní zálohu a dobrovolníky nyní v covidovém režimu trvá tři týdny bez možnosti opustit kasárna. Co si přivezeš, to máš. Co nemáš, to ti sice může někdo poslat, ale je to

komplikace. Jedna moje taška je tedy v podstatě pouze lékárna s výživovými doplňky jako protein, energetické gely a tak dále. Dole před íčky nám instruktor čte jména a čísla pokojů, přičemž zdůrazní, že v žádném případě nesmíme použít výtah. Mí budoucí spolubojovníci se rozchází a já zůstávám před ubytovnou sama. „Horáková, co to je tady u vás?“ ptá se Zmrd a ukazuje do lejstra, v němž má tabulku se jmény. „Dévécé? Co to je?“ Odpovídám, že je to zkratka pro dobrovolné vojenské cvičení. Zmrdovi musím následně vysvětlit, že na rozdíl od budoucích vojáků aktivní zálohy nemám svůj útvar a po výcviku ve Vyškově už mě žádné cvičení nečeká. „Aha. Takže vy to máte do posledního patra, pokoj číslo 601,“ zavelí. Zakloním hlavu a počítám patra. Podlaží šest, pater pět. No nazdar. Uchopím materiál a vleču se ke schodišti. Položím tašky a jen s krosnou stoupám do pátého patra. Někde ve třetím patře potkám svoji spřízněnou duši, Denisu, se kterou jsem si ještě před příjezdem do Vyškova psala na messengeru a získala od ní spoustu cenných informací. Je tady potřetí. Dvakrát to tu zabalila předčasně a tohle je prý její poslední pokus. Denisa nemá tři zavazadla jako já, ale jen jedno, obrovský hokejový bágl. Ten společně s nějakým klukem vláčí do čtvrtého patra. Já se pak ještě dolů vrátím pro tašky a následně padnu na pokoji číslo 601 na postel. Nestačím si ani zanadávat, když se na chodbě ozve: „Čtvrté družstvo, nástup!“ Vylítnu z pokoje a běžím za hlasem. Ten je teď slyšet o patro níž, takže scházím do čtvrtého patra, kde se před schodištěm utvořil jakýsi půlkruh. „Je vás třináct?“ ptá se Zmrd. Počítáme se a je nás dvanáct. „Kdo chybí?“ ptá se Zmrd. Nevíme, protože se ještě neznáme. „Chybí jedna žena, vidím jenom tři,“ říká Zmrd. Nedochází mi, že chybí moje sousedka, kterou jsem ještě nestačila na záchodě potkat. „Není to ta z pátého patra?“ napadá Zmrda. „Já tam skočím,“ říkám, a poté, co Zmrd kývne, běžím o patro výš a ťukám na sousedku. Nic se neděje, nikdo neotvírá. Jdu tedy do svého pokoje, zahýbám do koupelny a halasím: „Haló, je tu někdo?“ Z dálky slyším tlumený hlas. Sousedku najdu na balkóně vedlejšího pokoje, jak s někým rozšafně telefonuje. Ani se moc nevyděsila, jen rychle ukončila hovor a pak jsme se ve spěchu vzájemně představily. Moje sousedka se jmenuje Růžena, a i když má roušku, je patrné, že je starší než já. Sbíháme po schodech dolů a zaujímáme místa v půlkruhu.

„Tak a od teďka pojedeme vojenský režim," hřímá Zmrd. „Teď na sobě máte ještě civil, ale už se budete chovat jako vojáci," pokračuje. „To znamená, že když na chodbě někdo zařve ‚Čtvrté družstvo!', budete okamžitě nastoupený. Ne že se tady budete někde nahánět! Když bude po obědě nástup ve třináct hodin, budete nastoupení už za pět minut třináct! Jakmile někdo přijde pozdě, budou kolektivní tresty. Rozumíme?!"

Stojíme v půlkruhu, na obličeji roušky a naše oči jen vystrašeně těkají. Zmrd ještě hlasitěji: „Tak rozumíme?!" Pochopili jsme, že Zmrd chce něco slyšet, a tak skrze roušky nesměle odpovídáme: „Rozumíme." S tím se ale Zmrd nespokojil a ještě hlasitěji se zeptal, jestli rozumíme. To už nám došlo, že musíme odpovědět nahlas, a tak se celou ubytovnou rozlehne mohutné: „Rozumíme!" a Zmrd je konečně spokojen.

Odcházíme na ošetřovnu, takzvanou „ošku". Veškeré přesouvání po objektu kasáren probíhá výhradně v tzv. „tvaru". Tedy neexistuje, že bychom šli někam jako hlouček vojáků. Zmrd nás proto před ubytovnou řadí do dvojstupu, to znamená, že první dva utvoří dvojici a za nimi se tvoří zástup po dvou. Pravidlo je, že první dva jsou nejvyšší lidé v družstvu, jako poslední jdou nejmenší. Jdu v předposlední řadě, Denisa jde za mnou. Vedle mě pochoduje usměvavý, hubený mladíček, říkejme mu třeba Patrik. Na ošetřovně se od Patrika dozvídám, že by mohl být mým synem. Tak moc je mladý. Anebo já tak stará. Víc jsme si neřekli, protože každý dostáváme kelímek na moč (testuje se na drogy) a odcházíme na toalety. Zatímco mnozí pánové musí čekat ve frontě na záchod, my, čtyři dámy, jsme hotové raz dva, a tak pokračujeme k ordinaci, kde se tvoří fronta na výtěr z nosu. Tady vidím některé muže poprvé plakat. Výtěr mě nerozbrečel, ale hrklo ve mně, když si mě zavolali do ordinace vedle. Musím na odběr krve, a to proto, že jsem tady na dobrovolném vojenském cvičení. A to znamená, že jsem před nástupem do Vyškova nemusela absolvovat velké kolečko vyšetření ve vojenské nemocnici, nýbrž stačila jen prohlídka u posádkového doktora v Dejvicích. Tím pádem armáda nevěděla, jakou mám krevní skupinu, a s mým tvrzením, že je to nula Rh pozitivní, se nespokojila. Je mi tedy odebrána krev, v ordinaci na dotaz odpovím, že se cítím schopná, a odcházím zpátky mezi ostatní. Někteří pánové stále ještě drží v ruce kelí-

mek, protože se jim nechce čůrat. Zmrd je z toho nervózní, začne něco hulákat, což má zjevně pozitivní efekt na tvorbu moči a dotyční se odebírají na záchod. Zanedlouho už stojíme ve dvojstupu venku před oškou a odcházíme do výstrojního skladu, takzvaného výstrojáku. Jenže tam je fronta, stojí tam zbylá tři družstva. Celkem je nás 62 rekrutů a Zmrd zavelí, že ve frontě čekat nebudeme, že počkáme na louce vedle výstrojáku.

Tam na povel usedáme do trávy a Zmrd spustí: „Takže. Jsem rotmistr *(tady řekne své příjmení)*, říkají mi Zmrd a jsem na to hrdej." A pak nám řekne, jak se máme hlásit. Nejdřív hodnost, pak příjmení. Teď ještě nemusíme, nemáme na sobě uniformu. Máme jen postupně říct své jméno, příjmení, povolání a stručný důvod, proč jsme ve Vyškově. „Rozumíme?!" zeptá se nakonec. Na tuhle otázku, která fakt není řečnická a Zmrd na ni bude vždycky čekat jedinou, ráznou odpověď, budu následující týden lehce alergická. A protože jsem jako jediný člověk „DVC" v družstvu Zmrdovi utkvěla v paměti, ukáže na mě, že mám začít. „Jsem Petra Horáková Krištofová, jsem podnikatelka a jsem tady proto, že jsem vždycky vojenský výcvik absolvovat chtěla. Teď už mi trošku odrostly děti, takže si můžu dovolit strávit tři týdny mimo domov. Navíc si myslím, že projít takovým výcvikem může být v mnoha směrech užitečný," pronesu. Zmrd pokyvuje hlavou, a když skončím, nastane ticho. Zmrd je podrážděný, že nikdo nenavazuje: „Tak jedem, další! Prej ‚chápeme' a vono nic!" zvýší na nás hlas. Z uleknutí začnou mluvit tři lidi najednou. Nakonec se kolegové gesty domluvili, kdo po kom začne mluvit, takže Zmrd jen spokojeně poslouchá. Dozvěděla jsem se, že tady máme studenta, autobusáka, recepční, advokátní asistentku, ekonoma, podnikatele, prostě krásnou všehochuť, kterou spojovala potřeba být součástí armády. V hlavě mi utkvělo pár odpovědí. Tak například autobusák Tony, kterému ještě nebylo třicet, roztomile pronesl, že je tady proto, aby z něj vojna udělala chlapa. Recepční Růžena, se kterou bydlím na pátém patře, zase řekla, že miluje uniformy. Advokátní asistentka Denisa to zase vnímá jako součást rodinné cti: děda byl důstojník a ona by ráda navázala. To, že je ve Vyškově potřetí, ale zamlčí. Vím to jen já, protože si s Denisou už dlouhé měsíce píšu a tahám z ní rozumy.

Když dohovoří poslední, zavelí Zmrd: „Vztyk!“ a odcházíme do výstrojáku. Tady nafasujeme veškerou výstroj, tedy oblečení a kanady, taky třeba ešus a utěrku. Nejdřív dostanu tzv. jezevce, což je vojenská taška přes rameno. Do ní si vkládám vše, co ve výstrojáku u různých pultíků nafasuju: čepici „bigošku“, což je čepice s kšiltem ve vzoru 95, zelená bavlněná trička s krátkým a dlouhým rukávem, letní termo, což je cosi jakože funkční zelené tričko s dlouhým rukávem a k tomu stejně jakože funkční podvlíkačky. Zimní termo je tlustší varianta lehkého terma, horní díl má zip u krku. Když dorazím k pultu, kde se vydávají kalhoty a blůza, tedy tzv. stejnokroj 95 neboli uniforma polní (konkrétně celoroční varianta), zírá na mě zdejší zaměstnanec, skoro šedesátník. Zahlásím jméno a příjmení, zaměstnanec mrkne do papírů, pak zpátky na mě, opět si mě pohledem změří a pronese: „Takže to bude blůza 158 lomeno 92 a kalhoty 178 lomeno 78. Anebo radši 88.“ Zmizí za regálem a hned je zpět s blůzou a kalhotami. Když si vše v kabince obleču, vylezu ven k pultu a říkám: „Blůza sedí, jen ty kalhoty jsou trošku volnější.“ Zaměstnanec obejde pult, zeptá se, jestli se mě může dotknout a pak v pase popotáhne malé pásky po stranách. Kalhoty mi najednou nepadají, jen jsou na zadku volnější. „Takhle je to super,“ hodnotí zaměstnanec, „až někde přes něco polezete, bude se vám ta volnost hodit,“ hovoří zasvěceně. Nemám potřebu jeho mínění rozporovat, pánovi prostě věřím. Než se odeberu do kabinky, abych se zpátky převlékla, vyrazí mi dech: „Já jsem se musel ještě jednou podívat do papírů, jestli jsem se nepřehlídl. Vy jste fakt ročník 77?“ Odpovím, že ano, a pán mi zalichotí, jak skvěle vypadám a jakou mám postavu. Tetelím se blahem, odcházím do kabinky a pak už mě čeká jen výběr kanad. Tady pochopím, že jako DVC fasuju méně věcí než kolegové, kteří jsou součástí aktivní zálohy. Tak třeba nemám nárok na zimní kanady. Je to logické, protože na rozdíl od kolegů na žádný zimní výcvik nepojedu. Teď je květen, takže dostanu jen kanady letní, goretexové prabosky. Mám na paměti to, co znám jako běžec i turista: nohy při delších pochodech otékají a musím si vybrat alespoň o číslo a půl větší botu. Armádní kanady ale nemají číslování typu EU (tedy např. EU 41), ale velikost se označuje v milimetrech. Protože to vím dopředu, rovnou si říkám o konkrétní velikost. Jenomže vojenská ponožka je fakt tlustá,

takže nakonec beru boty ještě o fous větší. V jezevci mám kromě hromady oblečení i ešus a příbor, kartáče na boty i oblečení, krém na boty, utěrky a taky pracovní uniformu, tzv. pracáky. S narvaným jezevcem přes rameno a krabicí bot v ruce se řadím před výstrojákem. Jsem na tom lépe než ostatní, kteří mají krabice s kanadami dvě. Ovšem nejlépe je na tom Denisa, která nefasuje nic. Protože už je ve Vyškově potřetí, vše má dávno nafasováno.

No a takhle se moje uniforma dostala na židli, na kterou teď z postele zírám. Za chvíli vstanu, uvařím si v konvici vodu na kafe a sním půlku banánu, co jsem dostala včera. Pak si na hlavě vytvořím drdol, protože podle vojenských pravidel nesmí vlasy ženy sahat pod spodní část límce. Myslím při tom na kluky, kteří si po včerejším návratu z výstrojáku museli zcela oholit hlavu. Ne, tohle není žádné vojenské pravidlo, to si jen vymyslel Zmrd. Zatímco ostatní kluci z jiných družstev mají normální, kratší sestřihy, nám udělal Zmrd tuhle první pakárnu. Po vytvoření účesu a nějaké té hygieně se oblékám do sportovního, což jsou v mém případě elasťáky, tričko a podkolenky, a hlavně nesmím zapomenout na roušku. Ve 4:55 musím být nastoupená před íčky. Po rozcvičce budeme mít střídavě samostudium a výběhy ven. Dokud nemáme z laboratoří výsledky na covid, nesmí být zahájen standardní výcvik a nesmíme se v uzavřených prostorech vzájemně potkávat.

Dobré ráno, Vyškove!

Základním rozdílem je komunikace. Všechno je stručné, neosobní. Ano, na vojně se vydávají povely, takže tady logicky není prostor pro nějaké vykecávání a jazykové kudrlinky.

Pohledem dneška

Pohledem dnešního formátu Kurzu základní přípravy (KZP) se zdají moje zážitky lehce „ujeté“: třítýdenní kurz, roušky, izolace na pokojích. Jakkoliv vidím zpětně naše podmínky v mnoha ohledech jako velmi náročné, jsem za tento „covidový“ formát ráda. Dnešních šest týdnů kurzu, který je rovněž non-stop, jen si můžete kurz rozdělit na dva třítýdenní běhy (které samozřejmě nemají tak zběsilé tempo), bych si já se svým rodinným nastavením tehdy dovolit nemohla. Jsem tedy vděčná armádě, že navzdory pandemii vymyslela způsob, jak nechat KZP běžet. Nicméně když jsem poprvé navštívila rekrutační pracoviště AČR na kulaťáku v Praze, ještě žádný covid nebyl, respektive o něm nikdo neslyšel: bylo září roku 2019. V tu dobu byl formát KZP takový, že výcvik trval šest týdnů od pondělí do čtvrtka, ve čtvrtek večer se jelo domů a do Vyškova se vracelo v neděli večer. Takový výcvik by byl pro mou rodinu lépe přijatelný, navíc umožňoval třídenní regeneraci, čímž se snižovalo procento „úmrtnosti“. Na podzim 2019 jsem stihla doložit všechny potřebné dokumenty, podepsat všechny papíry včetně vojenské přísahy a absolvovat vyšetření u posádkového lékaře v Dejvicích (tady se mi dostalo úplně prvního komplimentu, když vojenský doktor pronesl, že takovou čtyřicítku ještě neviděl. Dnes armádu pode-

zírám, že to všechno byla součást rafinované náborové kampaně…). Po Novém roce pak začal covidový blázinec a mě v únoru roku 2020 pomalu opouštěla naděje na to, že by se nějaký KZP následující měsíce vůbec konal. Byla jsem hodně naštvaná, protože mi utíkal drahocenný čas: v červenci jsem se měla s celou rodinou stěhovat na několik let do Helsinek, kam měl můj manžel nastoupit jako zástupce českého velvyslance. Ale pak mi někdy v březnu volali z KVV (Krajské vojenské velitelství), že kurz se konat bude, a to od 18. května do 6. června, non-stop. A paní v telefonátu vyloženě žadonila, ať jedu, protože lidí budou mít málo. Jako pádný argument uvedla, že si odpočinu od manžela a od dětí. No neberte to. Musela jsem si doma tuhle věc obhájit: místo šesti týdnů s pátky a víkendy doma tři týdny non-stop. Vnímala jsem to jako velkou příležitost a podařilo se mi to nakonec doma prosadit. Ostatně jako žena kariérního diplomata se manželovi podřizuju už mnoho let, děti taky: neustálé stěhování, nemožnost mít libovolné zaměstnání (nezbývá, než pracovat „na sebe"), ztráta kontaktu s příbuznými a přáteli atd. Tři týdny ve Vyškově jsou proti tomu úplný prd. Jediné, co mě opravdu mrzelo, bylo to, že 18. května má moje mladší dcera Johanka deváté narozeniny. Představa, že ji ten den uvidím jen brzy ráno spící, mě na duši hodně bolela. Ale i to vlastně byla součást toho celého procesu. Když něco chceš, něco to stojí, tak to je. A devítiletému dítěti se tohle dá nějak vysvětlit. Johanka to pochopila rychle, jen si vyrobila kalendář, kde si postupně všechny dny bez maminky odškrtávala. O čtyři roky starší Sofie byla s mým odjezdem úplně v pohodě, ráda si ode mě odpočinula. No a manžel vzal celý kurz na milost s tím, že Johančina asistentka se postará o všechny ranní přesuny do školy, odpoledne se s vyzvedáváním prostřídají mí rodiče, kamarádka a samozřejmě Johančina asistentka. Vše bylo zařízené.

Zajištěný jsem měla i záskok ve svém podnikání. Nejdůležitější bylo sehnat záskok v mé mobilní aplikaci MAMApp. Tou dobou aplikace běžela druhým rokem a měla asi 70 tisíc registrovaných uživatelek. To vyžaduje důmyslný systém podpory, který jsem řídila já. Takže jsem si několik týdnů dopředu vychovala zástup, který práci nakonec odvedl skvěle a vše bez problémů běželo i bez mé přítomnosti. Ostatní mé podnikatelské aktivity včetně kliniky plastické chirurgie jsem se rozhodla řešit vždy po večerech, když skončí výcvik. A tady jsem těžce narazila: jakkoliv nám bylo dopředu cestou KVV sděleno, že každý den

končí výcvik ve 22:00 a pak nastává osobní volno, nakonec tomu tak nebylo. Většinu času jsme se na pokoj dostali před půlnocí, jen v polovině výcviku, kdy se ukončovala první část běhu a zahajoval se druhý, jsme měli jeden den samostudium na pokojích už od 16 hodin. Ostatní dny byly nadupané, a to především první týden, kdy jsme měli za instruktora Zmrda. Tam jsem se dostala k notebooku až po půlnoci. Když k tomu připočtete, že jsme se měli ještě učit teorii, na kterou přes den čas nebyl, vychází z toho jen pár hodin spánku. Co nám ještě KVV slíbilo, a nebyla nakonec pravda, byla volná neděle. Na tu jsme se ptali hned první týden, když jsme pod taktovkou Zmrda už ve čtvrtek ryli hubou v zemi. Bylo nám odpovězeno, že KVV „vždycky melou hovna", a že žádné volno nebude. Není čas, musíme za 21 dní stihnout to, co se normálně vešlo do 24 dní (šest týdnů po čtyřech dnech).

Jakkoliv jsem se snažila do Vyškova co nejlépe nachystat, protože vojenské přísloví dí: „Kdo je připraven, není překvapen," stejně jsem si první den ve Vyškově zažila pár sekund zděšení. To, když mi Denisa řekla, že Zmrd je fakt zmrd. Že to bude s tímhle vyhlášeným drtičem pekelný. Na tohle se totiž nejde moc připravit: stačí během pár dní dřepováním či klikováním přetížit určité partie a jste z výcviku vyřazení. O přetížení vědí své i vrcholoví sportovci, není to vůbec o fyzické zdatnosti. Přítomnost Zmrda v našem družstvu tedy vykolejila všechny zasvěcené, což mělo za následek to, že hned druhý den odešla jedna žena z nás čtyř: byla ve Vyškově podruhé a Zmrdovu pověst dobře znala. Zmrd zkrátka uměl lidi dobře vydeptat, takže ti, co neskončili kvůli bojkotu těla, často odešli kvůli nervům.

Z vyprávění zkušených vyškovských harcovníků vím, že první týden je vždycky nejtěžší: instruktoři se snaží příchozí civilisty rychle srovnat do latě, tedy do vojenského režimu, což vyžaduje vyšší dávku přísnosti a důslednosti. To je naprosto logické a legitimní. I když jsme záložáci (a dobrovolníci), nikoliv budoucí vojáci z povolání, musíme se umět chovat jako vojáci, protože v době povolání na vojenské cvičení mají všichni záložáci stejná práva a stejné povinnosti jako vojáci z povolání. Není v tom rozdíl. Neexistuje žádná armáda záložáků, tedy armáda v armádě. Jsme jen jedna armáda. Ostřejší přístup instruktorů tedy vyvolává v nováčcích velký respekt až strach, často jsem zaznamenala, že i „velkým klukům" se při komunikaci s instruktory třásl hlas.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Deník vojínky*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.